

Vasárnapi vendégünk:

Dr. Domán László

Nem is olyan régen, labdarúgásunkban nem csupán a nagy klubokat övezte megkülönböztetett figyelem, rengeteg falu, gyár volt büszke futballesapatára, és nem kis áldozatot hozott fenntartására. Aztán egyszerre változni kezdett a kép. A gazdasági gondok elértek a sporttelepek öltözőinek ajtajához. Az egykoron Futbóliának is becézett hazánkban a labdarúgás kezdett veszíteni népszerűségéből. Egyre-másra szűntek meg a kiscsapatok, még a nagy hírű gyári klubok is, s ahol nem volt sportot és futballt szerető igazgató, ott sokszor egy tollvonással eltűntek patinás egyesületek. Csak viszik a pénzt, a gyár meg a csőd szélére kerül, hangzott az ítélet, s a csapat volt, a csapat nincs...

Persze, vannak kivételek. Vannak olyan gazdasági vezetők, kiknek sportszeretete éltet, tart szinten falvak, gyárak, sőt városok sport- és labdarúgóéletét. Közéjük tartozik dr. Domán László, az Egeri Dohánygyár vezérigazgatója. Ifjú éveiben a tehetséges futballisták közé sorolták, bár sohasem törekedett csak futballbábkora. 13 éves korától tizennégy éven át rúgta a labdát, végül az NB II-es MAV SAC együttesében búcsúzott a játéktól, de akkor sem önszántából, hanem makacs derékfájdalmi készítették búcsúra. A játék mellett a Sátoraljaújhegyi Dohánygyárban dolgozott, üzemmérnök-ként. Később Egerbe került, előbb főmérnök lett, aztán vezérigazgató. Sportolni már keveset sportolt, de tenni sokat tett később is a sportért. Előbb elnökségi tag lett az Eger SE-nél, volt a vízilabda-szakosztály elnöke, majd 1982-ben a focisták nyerték meg maguknak szakosztályelnöknek. Sokan állítják, ezért bizonyos, hogy nem túlzás a megfogalmazás: nélküle még NB III-as csapata sem biztos, hogy lenne az Eger SE-nek.

— Valaha Egerben is több labdarúgócsapat élt, de tíz esztendővel ezelőtt egy maradt csak belőlük. Elég ez az egy is a városnak?

● Véleményem szerint nem. Éppen ezért az 1977-es összevonással sem értettem egyet. Mert nem csupán felnőtt csapatokat veszítettünk a fúzióval, hanem ifi- és serülőegyesületeket is. Egy csomó gyereket fosztottunk meg a játéklehetőségtől, magunkat pedig egy nagyon is szükséges utánpótlásbázistól. A Berva Vasas kiscsapat volt ugyan, de mégis hiányzik.

— Sok gazdasági vezető arra hivatkozik, hogy a sport sok pénzt visz el a vállalati kasszából, mindezt másra kell fordítani.

● Azt a bizonyos pénzt, amiről az adott vezetők beszélnek, nem a dolgozók zsebéből veszik ki. Mert a sport is egyfajta gondoskodás embereinkről. Ha én pályákat szüntetek meg, bezárom a szaunát, ahová munkásaink is eljárnak, megszüntetek mindent, ami mozgást jelent, szórakoztat, felüdít, kit rövidítke meg? Hát nem a dolgozókat, meg egy kicsit a várost is?!

— Eger nem csupán kellemes és szép város, nem csupán turistaforgalma nagy, de sportigényei is vannak. Amerre jár az ember, úton-útfélen szó esik arról, mennyire hiányzik innen egy legalább közepes élvonalbeli futballesapat.

● A dolog természetes. Az igény is valóban nagy, csak az a bizonyos nagy összefogás hiányzik hozzá. Erről szintén sokat beszélnek itt a városban, csak épp a lényeg hiányzik belőle. Ha csak az elhatározás szintjén van a dolog, akkor mindenki szinte eskü alatt jelenti ki, hogy életünket és vérünket a sport felvirágoztatásáért! Csak amikor adni kellene, akkor lesz csend a „játékasztal” körül. Pedig máshonnan is jutna több a sportra.

— Ön a labdarúgó-szakosztály elnöke. Mennyit juttat a dohánygyár az Eger SE-nek?

● A szakosztály költségvetése egy évben kilencmillió forint. Ennyi kell kilenc csapat fenntartásához. Mi ebből a kilencmillióból különféle címen több mint

hatmilliót adunk. Mindehhez nem szükséges különösebb kommentár.

— Ha a mai játékosárakat vesszük figyelembe, akkor egyértelmű a kép, ebből az összegből legfeljebb két-három NB I-es játékost tudnának vásárolni, aztán utána már annyijuk sem maradna, hogy a pálya locsolását kijéssék.

● Hát valahogy úgy. Tehát nálunk az elsődleges szempont az előre jutáshoz, hogy minél több saját nevelésű játékosunk kerüljön magas szintre, hogy velük meg lehessen ostromolni a legmagasabb osztályt. Nevelni kell, segíteni az iskolai sportot, hogy minél több tehetséget nyerjünk. Persze, jól tudom, csak saját neveléssel még egy csapat sem csinált csodákat a futballpályán. Kell a vérfrissítés, kellene érett, kiforrott játékosok idegenből is. De mi csábítsa ide a jó futballistákat? A táj szépsége? Feketepénzt nem adunk, még ha lenne is ilyen. De gondolkozni kell más lehetőségeken. Eger turistaforgalma egyre nő, kellene három-négy üzlethelyiség a belvárosban, azokkal már ide lehetne csalogatni jobb focistákat is. De hol az a három-négy üzlet?...

— A vezérigazgató szeretné, ha újból NB I-es labdarúgócsapata lenne a városnak?

● Furcsa lesz amit mondom, a magam személyében szeretném, de a tapasztalataim alapján mindenképpen nem erőltetem a feljutást. Itt is, mint általában mindenütt, a szurkolók drámát csinálnak ebből a játékból. Nem azt értékelik, hogy egy szerény képességű társaság ereje megfeszítésével, minden tartalék energiájának mozgósításával felküzdi magát a legjobbak közé, hogy legalább egy esztendőre idehozza a városba labdarúgásunk színe-javát. hanem a kiesés feletti óriási elkésredésében azonnal elfordul a csapatól. Én ilyenkor nemcsak a sportolókat, hanem kicsit a futballt is sajnálom.

— Mivel még a nagycsapatok sem tudják eltartani önmagukat, nemhogy a kicsik, saját példáján túl, mit ajánl ezeknek az együtteseknek, hogy talpon maradjanak?

● Keresni kell a pénzforsásokat, a vállalkozásokat. Nálunk például az Agrikon kisüzemet emiatt hoztuk létre. Ez szabászat, s ha ma még nem is hoz annyit a konyhára, mint gondoltuk, remélhetően mielőbb nyereséges lesz. Másol is vannak kiaknázzalán pénzforsások, meg kell keresni azokat, vállalkozni kell! Egyszóval pénzt csinálni. Mert enélkül nem él meg a sport.

— Mi a véleménye az újszervezett, kétszorosított NB II-ről?

● Semmi jó. Ez a döntés elméletileg is hibás, hiszen annyi tisztázatlan kérdést hagy maga mögött, hogy nem győzzük számolni. Itt keveredik az amatőrizmus a fizetett labdarúgással, és a keveredésekkel eleve nem értek egyet. Nekem a tiszta ügyek rokonszenvesek csupán. De ez is a mi magyar betegségségünk. Saját magunknak csinálunk állandóan konfliktushelyzetet. Meg aztán minden új vezetést átszervez. Mert attól várja a csodát. Az is vezetői mentalitás sok helyen, hogy az előző vezető az csak hülye lehetett. Pedig talán annak is akadtak olyan döntései, amit érdemes lett volna megtartani. Az átszervezéssel nem csupán felhígul a második vonal, de rengeteg bonyolult kérdést hagy maga után. Mivel a fél csapat profi, vagyis azok fizetését mi például átutaljuk a klubnak, a másik fél meg amatőr, akinek dolgoznia kell. Mikor edz az egyik rész, és mikor a másik? Meg mi lesz azokkal, akik dolgozni fognak? Pontosabban, mit fognak csinálni? Mert aki nálunk gépezetmérnök, az abban a beosztásban kap munkát. De aki semmihez sem ért, az segédmunkás lehet csupán.

— Ha nagyon sok pénz lenne a sportra, mire költötené elsősorban?

● Építenék még egy füves labdarúgópályát, mert ebből csak egyetlenegy van a városban. Építenék egy fedett uszodát, mert az meg egy sincs. Valamikor pedig az úszás és a vízilabda egyik fellegetvára volt Eger. De ha több pénzem lenne, akkor elérném azt is, hogy többször kellene eladni játékost, mint venni. Mert több pénzből több tehetséget nevelnénk.

— Ön, bár sokat ad a sportnak, de tudommal nem áll a tönk szélén a gyára?

● Ha egy gyár azért nem marad talpon, mert van sportja, focicsapata, ott más baj van.

Dr. Domán László véleményét olvashatták. Egy vezérigazgatóét, aki nemcsak szereti a sportot.

Várkonyi Sándor